

Κουαρτέτο για το Αφήλιο
– το πιο μακρινό από τον ήλιο, σημείο
της τροχιάς ενός ουρανού σώματος –
του Χρόνου.

Του Χρόνου του *άναρχου* και *άκρατου*, του *άφευκτου* και *αφλεγής*.
Του *ατέρμονα* Χρόνου.

Το έργο είναι αφιερωμένο στη μνήμη του Olivier Messiaen και αντλεί το υλικό του από το “Κουαρτέτο για το Τέλος του Χρόνου”, έργο που γράφτηκε το 1940 και παίχτηκε το 1941 κατά τη διάρκεια της αιχμαλωσίας του συνθέτη στο Χιτλερικό στρατόπεδο συγκέντρωσης Stalag VIII A της Σιλεσίας.

Εδώ χρησιμοποιείται ο ίδιος συνδυασμός οργάνων ενώ το μουσικό υλικό βασίζεται σε μία κλίμακα από εννέα νότες, που προκύπτουν από τις δύο πρώτες συγχορδίες του έργου του Messiaen. Οι μη αναστρεφόμενοι ρυθμοί, οι προστιθέμενες αξίες, μοτίβα που θυμίζουν κελαηδίσματα πουλιών, η συνήχηση και των τεσσάρων οργάνων σε ταυτοφωνία ή οκτάβες (σαν τρομπέτα με σουρντίνα) είναι μερικές ακόμα αναφορές στο έργο του συνθέτη ενώ η εξερεύνηση του ηχητικού “χώρου” ανάμεσα στη βαθειά περιοχή του τσέλου και την υψηλή του βιολιού από τις επαναλαμβανόμενες διαδρομές του κλαρινέτου σε ρυθμό $7/8+8/8+7/8$ είναι η δική μου προσπάθεια να “μιλήσω” για τον *αέναο* Χρόνο, τον *άωρο* και *άρρητο* και *ασύλητο* και τα λιγότερο - από εμένα τουλάχιστον – ανιχνευμένα πεδία του, τα δικά του Αφήλια.

E.M.